

Què esperem d'Espanya i França?

CONCULCACIONS (130)

Es pot saber què esperem els catalans dels estats espanyol i francès? Anàlitzem una mica el cas d'Espanya, per veure o arribar a pensar si és que Espanya ens pot donar alguna cosa.

Els catalans varem iniciar-nos com a país poc abans de l'any 900. Varem començar aquesta singladura damunt de les muntanyes del Pirineus, entre Sant Pere de Roda, Cuixà i altres monestirs que van ajudar a consolidar un poble que va anomenar-se Catalunya. Amb el temps apareixen altres dinasties Comtals que amb la seva incorporació s'acollien a aquest nou col·lectiu anomenat Catalunya, fins a establir la seva capital a la Ciutat de Barcelona. Els Comtes de Barcelona encapçalaven la regència de tots els demés comtats. Els comtes barcelonins cobrien doncs les funcions del que anomenem un rei. O sigui la màxima autoritat, malgrat ells personalment sempre van continuar adjudicant-se el títol de Comte de Barcelona. Va ser fora del Principat on tenien la consideració de rei, o sigui a València a Les Illes, a Nàpols, Sicília, etc.

Cal anomenar alguns dels comtes que amb una clara i prudent visió de país van estructurar la futura Catalunya fins a la declaració de independència dels francs. Bernat de Septimània, Guifré el Pilós, entre d'altres fins a arribar a Borrell II que el 985 es nega a anar a París a rendir fidelitat als francs, ja que aquests no havien ajudat Catalunya quan se'ls va requerir per part catalana, el compliment del pacte establert.

La autoritat dels comtes a la resta de territoris, no va ser quasi mai discutida i el Comte de Barcelona era considerat el rei del que posteriorment han estat els Països Catalans, o Països de parla i cultura catalana. Així es va consolidar la nostra nació, amb una força tal que en alguns moments de la nostra història era considerada la nació més important de tota l'Europa occidental. No tant sols això, sinó que en el cas d'haver aconseguit la unió amb el territori del nord, Occitània s'hauria materialitzat aquest gran imperi. La característica principal dels homes que integraven aquests col·lectius era precisament la llibertat. El sistema era plenament revolucionari, si tenim present que la resta dels països del continent europeu eren dirigits per uns reis majoritàriament absolutistes, ja que en ocasions la seva decisió era suficient i única per decidir la condemna a mort de les persones que discrepaven dels seus dictats.

La diferència era ben clara, a Catalunya no existia un rei com a mandatari amb poders absoluts que regís tots els destins. Sempre, i des del seu inici la direcció del conjunt nacional va ser una activitat compartida, com per exemple el Consell de Cent o altres organismes que de manera col·legiada prenen les decisions que estimaven oportunes. Així és com va nàixer el primer assaig de Parlament al món i que posteriorment tots els països d'Europa i molts d'altres continents han anat incorporant.

Aquesta instauració basada en la llibertat va ser brutalment i constantment combatuda. Principalment en el

nostre cas per dos estats amb concepcions polítiques de direcció completament oposades a les nostres. El Vaticà imbuït i obsessionat pel poder, va recolzar les imposicions dirigistes i dictatorials dels dos estats, posant-se al costat d'uns països que l'únic que veritablement desitjaven és engrandir i exercir el seu poder damunt d'altres nacions i territoris que no els pertanyien i per tant es veien obligats a sotmetre'ls per mediació de la guerra, la persecució i la posterior ocupació.

Així és com els estats espanyol i francès varen formar el que ara són els seus estats, i en el cas espanyol la proporció va ser molt més àvida extensivament, amb el seu intent d'apoderar-se de tot sud Amèrica, destrossant els països allí existents i les seves cultures. Aquesta experiència espanyola ha fracassat estrepitosament i avui Amèrica té els seus propis països, encara que indubtablement amb una sèrie de valors i infraestructures marcades per l'espanyolisme més recalcitrant.

La mentalitat dels espanyols i francesos no ha canviat a través dels segles i actualment exerceixen les seves concepcions sobre uns països més propers, com Catalunya, Euskadi i Galícia. Per a ells la pèrdua dels tres països que mantenen colonitzats, representaria la negació final de la seva concepció de corrupció imperial, que ha estat el seu objectiu històric fonamental, sobre el què creuen que s'ha de materialitzar la seva "*grandeza*" i la seva "*grandeur*".

Després d'aquestes breus notes que resumeixen l'estil "*castellano-español*" i "*franc*", i de com han escrit la seva història, la pregunta és obligada, - Què és el que esperem els catalans tant dels espanyols i els seus amics els francesos que a l'hora d'actuar pel desmembrament i destrucció de Catalunya han col·laborat tan estretament? És que esperem que ens ajudin a reestructurar el nostre país, que reforcin la nostra llengua, que rehabilitin les nostres institucions i infraestructures? Que enalteixin la nostra concepció de llibertat i independència, la manca de les quals ens està portant a la mort definitiva com a país, fins a la desaparició total, perquè mai més destorbem la seva inèrcia política?

És això el què esperem els catalans d'aquesta gent? O una de dues, o se'ns pot qualificar d'imbècils o de què hem renegat definitivament de la nostra nació, la nostra llengua i tot el significat de la nostra història. Una pàtria i una nació són conceptes irrenunciables, que com diuen les històries de molts països s'han de defensar i protegir mentre quedi una sola gota de sang i de vida.

Per tant els catalans necessitem treure definitivament els nostres enemics polítics de casa nostra, sense cap consideració alternativa i quan podrem parlar de tu a tu amb ells, si cal ja discutirem el que faci falta o potser durant molts anys no ens caldrà dialogar amb ells per culpa de la seva mancança, que els converteix en ineptes pel diàleg i per la comprensió i acceptació de les formes que s'aparten del seu repertori.

Evidentment és segur que no tots els espanyols ni francesos, comparteixen aquestes característiques, però els que estan al poder, es diguin Ansar, Rajoy, Zapatero, Franco, Borbó, Zarkozy, etc. que són els que dominen els demés, són irreconciliables amb la pau, la llibertat i el benestar social, si no és sota les seves imposicions.

Repeteixo, és d'aquesta estirp que esperem alguna cosa bona i positiva per Catalunya? Resumiré amb una frase de moda: -els que així ho pensin estan malalts d'un espanyolisme i afrancesament recalcitrants –

Com diu Goethe "Cap nació no pot guanyar-se un bon judici en el món, fins que no sap judicar-se ella

mateixa”

Claudi Romeu, 7 de juny del 08